

Per l'origen del llibre, la història d'una amiga, és una novel·la singular dins de la seua trajectòria?

—És singular si la prens com una novel·la d'adults. No ho és tant si ho compares amb el que he estat fent per a joves i per a nens. En la meua literatura hi ha una part més visceral, feta des de la necessitat d'escriure, que és el que acabo publicant per a adults. I una altra com més pensada, més projectada, més pensant en el lector, que és la que faig per a joves.

—Sí, però *Rut sense hac* té característiques de novel·la transversal.

—Sí, l'estan llegint adults, i l'estan llegint ràpid, no és com les altres novel·les, que has de fer paradetes. Cal tenir en compte que es tracta d'una novel·la pensada per al foment de la lectura i ha de ser relativament fàcil. Però la gent em reconeix perquè crec que la Rut està entre la Ros, la persona que inspira el personatge, i jo. La Rut té també un punt de Muriel.

—Per la temàtica, per ser la història d'una amiga, quin tipus de prevencions va tenir durant l'escriptura?

—Poques prevencions. Perquè la persona en què m'he inspirat estava molt oberta, deia a tot que sí. I tampoc penso que la gent es pugui espantar del que escric. Una prevenció que potser sí que he tingut és no entrar molt en temes sexuals...

—Pel tipus de lectors?

—Sí. En el tema del consum d'alcohol i en el vessant sexual podia haver narrat dues o tres escenes. I no ho he fet, he estat com molt blanca, quan hi havia espai per fer-ho. Però pel que fa a la malaltia, a les seqüeles emocionals, no m'he tallat gens perquè pensava que no m'havia de tallar i perquè la Ros m'ho permetia, amb totes les conseqüències. No volia fer-ho més maco ni dramatitzar-ho més del compte, volia contar-ho com la Ros m'ha dit que és. Hi ha una part molt dura però també una de molt vital, de tirar endavant.

—A més del premi, que és singular, quin és el retorn entre els joves per la lectura de la novel·la?

—Això va ser la part més bonica. Quan la Ros i jo vam ser a Andorra i vam visi-

MAR BERNALDEZ

Muriel Villanueva

«En el tema del càncer i les seqüeles emocionals no m'he tallat gens»

Amb una història basada en una vivència real, Muriel Villanueva (València, 1976) ha construït una novel·la sobre les seqüeles del càncer en adolescents, '*Rut sense hac*', que li va valdre el Premi Carlemany per al Foment de la Lectura 2017, que atorga un jurat de lectors entre 14 i 15 anys. Tot i que també funciona amb la gent gran.

Rut sense hac

MURIEL VILLANUEVA

Premi Carlemany de Foment de la Lectura
Columna, Barcelona, 2018
Novel·la juvenil, 248 pàgines

tar els instituts, per parlar de l'obra. I veus com els lectors que l'han llegida la defensen, notes el seu interès per l'escriptura, l'emoció que hi posen... Els adults, quan som als jurats, tothom en sabem molt. Però ells són molt genuïns, és molt natural tot, molt de base. Molt bonic. I si alguna cosa no se la creuen t'ho diuen.

—Als joves no pots tractar-los com si foren lectors minusvàlids.

—Els nens connecten quan veuen que els estan respectant. No t'ho compren si et poses en pla paternalista. Els nens petits encara, però els adolescents, o cola o no cola. El que estic detectant és que a moltes cases estan compartint el llibre mares i filles. Això està molt bé.

—La novel·la visualitza el càncer en els infants i la manca de recursos en investigació en aquestes edats. Part del premi i dels drets es destinaran a un centre pediàtric de Barcelona.

—Tothom pensa en el càncer i pensa en si mateix, en la mare, en l'avi que va morir... Però no en els nens. I ostres, hi ha molta gent que em diu que llegir una història com la seva és com molt potent. I, tot i que en l'hospital hi ha uns altres nens, és una cosa com molt solitària.

—Per a la Ros el llibre era una manera d'ajudar una altra gent o també hi havia un aspecte de tancar les pròpies ferides, alguna cosa de terapèutica?

—És una persona que ha canviat després del llibre. Hi ha hagut coses que li ha costat més de superar que a la Rut. I en aquest aspecte el llibre li ha vingut de companya, necessitava contar la història.

—Què ha après Muriel Villanueva?

—Sona tòpic, però aprens a estimar la vida. Molts no sabem la sort que tenim d'estar vius i sans. La Ros ho diu molt: "Sóc aquí, estic viva. Podria no ser així".